

119 Gospodov dvogovor s Satanom - Satanovo zlobno kljubovanje – Gospodova prilika o livarju - Rešeni Satanovi privrženci

1 Jaz se obrnem k zmaju in mu rečem: "Satan, kako dolgo boš še skušal Boga, svojega večnega Gospoda? Kako dolgo bo še trajal tvoj brezmejni napuh? Kaj hočeš doseči proti Moji neskončni moči, ki te lahko vsak čas popolnoma razblini in uniči! In če že tega noče, te vendar lahko zmeraj kar najostreje kaznuje!

2 Ti veš, da je ta čas tvoj poslednji; v tem še lahko vstaneš - ali padeš za večno! Kaj boš storil?! Mojo voljo še predobro poznaš, in če je ne bi, ne bi nikdar imel niti greha. Ker pa poznaš Mojo voljo, in tudi svoje plačilo in kazen, odgovori: Kaj boš storil?

3 Glej, vse se dviga proti tebi! Gore se bodo znižale in doline napolnile. Vse krone in prestoli Zemlje, ki si jih postavil, bodo vrženi v mlakužo! Kaj boš storil? Moji moči ne boš mogel večno kljubovati; nič več ti ne bo dovoljeno! Torej govori, kaj boš storil? Se boš vzdignil ali hočeš pasti?

4 Glej, pod teboj je brezdanje brezno - in glej, tukaj sem jaz, Oče vseh, ki Me ljubijo, in tukaj je Moja miza! Izberi in se hitro odloči! Zgodi se!"

5 Satan govori: "Gospod, poznam Tebe, poznam Tvojo moč in svojo strašno nemoč poleg Tvoje neskončne, večne moči. Toda ravno zato, ker vse to v vsej globini globin še preveč uvidim in najgloblje občutim svojo nemoč, spoznavam tudi zmagoslavje svojega ponosa, da Ti lahko kljubujem, da Ti lahko večno kljubujem! In spoznavam tudi, da vsej Tvoji moči ne preostane nobeno sredstvo, s katerim bi uklonil mojo zavest in zmagal nad mojo voljo - razen če bi me povsem uničil, tega pa nikoli ne boš mogel škrti za zmago nad menoj! Kajti duhovna življenjska zmaga nikoli ne temelji na popolnem uničenju neskončno slabotnejšega nasprotnega dela, temveč v najmodrejšem prepričanju tistega, kar je nujni pogoj za najpopolnejšo svobodo obeh strani.

6 To prepričanje pa vselej temelji na svobodnem prostovoljnem sprejetju nasprotnega dela. Ta nasprotni del pa sem jaz, ki nikoli nočem sprevideti, kar Ti, čeprav upravičeno, hočeš. In če to tudi sprevidim, pa vendarle tega nočem storiti, da bi Ti pokazal, da poleg Tvoje volje obstaja še druga, ki je vsa Tvoja vsemogočnost ne bo nikdar upognila, dokler dopustiš, da obstajam.

7 Kajti glej, lahko je biti svoboden po Tvoji volji. Toda poznati Tvojo večno vsemogočnost in Tvojo jezo, in v lastni nemoči, v večnem odpovedovanju vsaki blaženosti, v največjem trpljenju vendar kljubovati Tebi, najvsemogočnejšemu duhu - glej, to je večje od vseh veličin, ki bi jih Tvoje vsemogočno oko kjer koli in kdaj koli lahko ugledalo!

8 In glej, to je tudi razlog, da ti nikdar nisem pokoren. In ta nepokorščina je največje zmagoslavje moje nemoči proti Tvoji vsemogočnosti zato, ker v takšni nemoči vedno ostajam prostovoljni zmagovalec nad vso Tvojo vsemogočnostjo, modrostjo in ljubeznijo, pa tudi nad Tvojo jezo in Ti me ne moreš ukloniti z vso Svojo oblastjo, močjo, ljubeznijo, modrostjo, sodbo in jezo!

9 Ni umetnost biti Mihael, ni težko biti Gabriel, lahko je biti Uriel, in seraf, pa kerub - nebeško igrakkanje. Toda biti Lucifer, prvi, največji duh za Teboj, dobro vedoč, kakšno neskončno blaženost daje Tvoja neskončna ljubezen, poleg tega pa tudi kakšne nenehno naraščajoče muke sodba Tvoje jeze! Pri tem pa Ti vendarle, zaničujoč vso blaženost, kot tudi vse večje muke, iz svoje dobro poznane nemoči neomajno večno

kljubovati, in ne imeti niti najmanjše možnosti, da bi pri tem kdaj koli kaj pridobil, temveč večno samo neskončno izgubljati! Glej, ta nemočna veličina volje nekega ustvarjenega bitja je neskončno večja, kot vsa veličina Tvojega božanstva! In ta zavest me v mojih največjih mukah dela bolj blaženega, kot si bil Ti kdaj koli z vsemi svojimi duhovi in angeli vred! Zato me nikoli več ne vprašaj, kako dolgo Ti bom še kljuboval. Moj odgovor bo vedno enak: Večno, večno, večno! Bog me ne bo nikoli uklonil!"

10 Jaz govorim: "O ti slepi, mračni duh, kako velika je vendar tvoja smrt, v kateri si domišljaš, da Mi lahko kljubuješ! V svoji utvari se veseliš in ne pomisliš, da se mora na koncu vendarle vsaka prava in tako tudi tvoja lažna svoboda, za katero misliš, da je samo tvoja, podrediti Moji volji. Kdo se je kdaj z Menoj posvetoval in kdo doumel Moja pota? Ali morda res veš, ali ni to Moja skrivna volja, da moraš biti ravno takšen, kakršen si?! Kako veš, da te nisem že od prazčetka določil za padec?! Ali lahko izdelek predpiše mojstru, kako in za kaj ga mora narediti?"

11 Livar izdeluje iz nepregorne snovi svoje velike talilne lonce. Ti pridejo v mogočen ogenj in v njih se potem kuha trda ruda. In ko je dovolj razkuhana, teče kot voda in mojster jo vliva v različne uporabne oblike. Ko je ruda vlita v modele in se ti potem ohladijo, ne trpijo nobene vročine več. Talilni lonec pa ostane v žerjavici, da se bo v njem talila druga ruda. Ne bo se ohladil prej, dokler ne bo postal neuporaben, in bo za zmeraj zavržen, kot neuporabna zgorela materija.

12 Mar nisem jaz mojster vseh izdelkov izdelkov? Če pa to sem in si ustvarjam orodje, kakršno potrebujem in ga hočem imeti - povej, ali Mi potem lahko kljubuješ? Ali lahko imenuješ kljubovanje to, če si, kakršen si, in ne moreš biti drugačen, kot samo takšen, kakršnega te navsezadnje hočem Jaz?!

13 Jaz pa nisem trdi livar, temveč mojster, poln ljubezni, tako da hočem celo Svoje talilne lonce potegniti iz dolgotrajne vročine, če to želijo, in hočejo preiti v red Mojih svobodnih del. In če tega nočejo in raje za večno ostanejo Moji talilni lonci, Mi je tudi prav, kajti tako Mi ni treba ustvarjati novih. Če pa ostanejo talilni lonci, so takšni, kakršni morajo biti, in ne kakršni sami hočejo. Kajti orodje ne more biti drugačno, kot ga Jaz oblikujem in hočem imeti.

14 Zato tvoje domnevno kljubovanje, nad katerim imaš veselje, ni nič drugega kot himera, ki izvira iz tvoje velike slepote. Tako kot lonec ne more reči lončarju: 'Takšen sem, kakršen jaz hočem biti!' lončar pa ga vrti in oblikuje po svoje, ravno tako malo mi lahko ti dopoveduješ, da si takšen, kakršen hočeš biti, v resnici pa moraš vendarle biti samo to, kar hočem in kot hočem Jaz! Samo Jaz kot večna ljubezen sama, ti poleg tvoje določitve dajem tudi toliko življenjske svobode, zaradi katere lahko svoje mučno stanje občutiš, razumeš in spremeniš, če hočeš. Če pa nočeš, ostani, kakor in kar si - toda ne, ker tako hočeš ti, temveč, ker tako hočem Jaz!

15 Če pa hočeš svojo usodo izboljšati, bom na tvoje mesto postavil drugo orodje, ki Mi

bo rabilo na tvoj način! Govori zdaj kar hočeš! Meni je popolnoma vseeno, če ostaneš kakor in kar si - ali če, kot rečeno, na tvoje mesto postavim drugo orodje!"

16 Ob tem Satan osupne in ne ve, kaj naj reče.

17 Njegovi številni privrženci pa kričijo: "O Gospod, če je tako, oh, tedaj nas reši iz naše stare muke in postavi na naše mesto novo uporabno orodje! Dovolj bede smo užili in smo že čisto prepereli od ognja. Zato se nas usmili in nas preoblikuj, o Gospod, po Svoji dobroti, po Svoji ljubezni!"

18 Ko Satan od svojih privržencev to sliši, pobesni, rjove in tuli: "Ali načete biti deležni moje veličine?! Jaz ne bom ostal to, kar hoče Bog, temveč kar bom hotel jaz! Pritrdite mi!"

19 Njegovi privrženci kričijo: "Norec, kako moreš hoteti nekaj, česar Bog ni hotel! Ali morda tvoja najsvobodnejša volja ni Božja volja? Hoti, kar hočeš, pa vendar ne moreš hoteti ničesar sam od sebe, temveč samo Božjo voljo v sebi, ki bo edina vsak čas in vekomaj ostala tvoj nepremagljivi sodnik! Stori, kar ti je sojeno, nas pa je zdaj prevzelo Božje usmiljenje in nas nikdar več ne izpusti! Zato bomo tudi izbrali sodbo, ki je za nas boljša!"

20 Jaz govorim: "Vstanite, vi bedni, in bodite svobodni!" Ti eden pa ostani, če tako hočeš, kar si! Kar koli boš hotel kdaj storiti, ne bo tvoja, temveč Moja Božja volja - in tvoja volja v tebi naj bo večno sodba iz Mene v tebi!

21 Za ta končni, največji in najgloblji pouk, ti dajem kratek rok, v tem lahko premisliš, kaj in kakšen si! Če hočeš svojo usodo izboljšati, se bo to zgodilo. Če pa tega nočeš, boš tako dolgo ostal kar si, dokler ne bo poslednji ujetnik po poti mesa vzkalil iz zdajšnjega stvarstva! Kaj pa bo potem s teboj, vem edino Jaz in razen Mene nihče v vsej neskončnosti!"

22 Ob teh besedah Satan strašansko zakriči in zdrvi skozi vrata. Njegovi privrženci pa odvržejo svoje zmajevske oklepe in zdaj stoji tu tisoč golih duš, ki so videti zelo bedne in prosijo za ozdravljenje in olajšanje svojih hudih bolečin.

23 Jaz pa spet pokličem našega Martina, Borema in tudi Korela in jim ukažem, naj odpeljejo te reveže v hladilno kopel. Vsi trije pri priči storijo, kar sem jim zapovedal, in tisoč revežev najde olajšanje v kopeli.

Jakob Lorber
Škof Martin